

[Inger Gautier Schmit.]

ligt stillede Børn, og som foruden at have Ansvaret for disse ogsaa har Mulighed til at komme dem til Hjælp.

Det foreliggende Forslag overdrager denne vigtige Opgave til det sociale Udvalg, for hvilket Børneforsorgen kun bliver en enkelt Sag mellem de mange; og at det ikke er helt faa Børn, det drejer sig om, kan man faa Indtryk af, naar man hører, at der sidste Aar gennem Værgeraadene fjernedes over 1 000 Børn fra deres Hjem. Ganske vist foreslaas der, at der kan nedsættes Underudvalg, som igen kan tilkalde sagkyndige og interesserede; men disse sidste, altsaa de Mennesker, som forstaar sig paa Sagerne, har ingen Stemmeret eller udøvende Myndighed, saaledes som Værgeraadet nu har.

Med nogen psykologisk Forstaaelse — og det mener jeg den højtærede Minister har ikke saa lidt af — synes jeg, man maa befrygte, at denne Ordning vil blive en Fare for, at de gode Kræfter, som hidtil har stillet sig til Raadighed for Børnesagsarbejdet, her efter vil holde sig noget tilbage. Thi der vil altid vise sig at være en Forbindelse mellem det, man faar betroet, og det, man yder; allerede Holberg udtaler jo i et af sine Skrifter: „Hvis mere os betroet var, vi kunde mer forrette“. Her gaar Ministeren den modsatte Vej. For de interesserede og sagkyndige vil den foreslaaede nye Ordning sikkert være i høj Grad utilfredsstillende; det er ikke rart at blive spurgt om sin Mening, naar man ikke har nogen som helst Mulighed for at kunne handle efter den.

For Resten forbavser det mig, at den højtærede Minister har kunne træffe en saadan Ordning, thi hermed bryder han ganske med den Opfattelse, under hvilken han har sat sit Navn i Børnelovskommissionen af 1920. I denne har Ministeren været med til som noget af det mest principielle at udtale, at der var Enighed om at fastholde Værgeraadstanken, og dermed tænkes netop paa de selvstændigt virkende Værgeraad. Med Hensyn til Valgmaaden var man uenig, idet Ministeren sammen med Flertallet ønskede direkte Valg blandt Kredens Folketingsvælgere til Værgeraadet, fordi man heri saa en Mulighed for at vælge netop saadanne Mænd og Kvinder, som havde vist sig at have den fornødne Interesse for de Børn, hvem Værgeraadets Arbejde skal komme til gode, hvilken Interesse efter Flertallets Skøn er den eneste Sagkundskab, som er nødvendig for at være Værgeraadets medlem.

Disse Tanker synes den højtærede Minister ganske at være gaaet bort fra, idet

han slipper de selvstændigt virkende Værgeraad og lader disses Opgave overgaa til det sociale Udvalg, som vælges af Kommunalbestyrelsen. Ministerens Tro til, at disse foruden de mange andre Egenskaber, som de bør være i Besiddelse af — nemlig at være dygtige Kommunalfolk —, ogsaa skulde have den fornødne Indsigt i Børneforsorg, forbavser mig. I sit Hjerte stoler den højtærede Minister vel ogsaa paa, at det bliver de interesserede og sagkyndige, der faar Lov at bestemme alting paa dette Omraade. Men der er noget bagvendt og forkert i at give de sagkyndige en saa underordnet og utilfredsstillende Plads i Børnenævnet, som Forslaget anviser.

I Kommissionsbetænkningen af 1920 udtales det netop saa klart, at det er Udvalgets Opfattelse, at den nugældende Lov, af 1905, i høj Grad mangler Bestemmelser, der klart angiver Værgeraadsinstitutionens Kompetence i Forhold til andre Myndigheder. Værgeraadet var paa det Tidspunkt meget afhængigt af Overværgeraadets Dispositioner; og man ønskede derfor, skriver de, at Værgeraadene i Fremtiden skulde kunne handle paa eget Ansvar og selv kunne anbringe Børnene paa den efter Raadets Skøn mest hensigtsmæssige Maade, uden at nogen Korrespondance med Overværgeraadet eller Overinspektionen i den Anledning skulde være nødvendig, idet der kun herved tilvejebringes den fornødne Selvstændighed for Raadet; først derved faar Raadet det fulde Ansvar for Forsorgens Gennemførelse.

Dette er overordentlig klare og rigtige Ord, som jeg ganske kan tiltræde, og det undrer mig derfor, at den højtærede Socialminister har forladt disse rigtige Betragtninger og er gaaet over til den foreslaaede Ordning, hvor Sagkundskaben intet Ansvar og ingen Myndighed har.

I den Forbindelse vil jeg ogsaa gerne udtale min Forbavelse over Bestemmelsen i § 141, hvor det sociale Udvalgs frie Ret til at anbringe et Barn begrænses af et Samtykke fra Overinspektørens Side, idet dette jo er i Modstrid med det Princip, som ligger til Grund for Værgeraadslovens § 26, som netop omtaler Værgeraadets Selvstændighed med Hensyn til at anbringe et Barn, hvor Værgeraadet ønsker det, hvilket netop blev betragtet som et meget stort Fremskridt i 1922.

Jeg tror, denne Bestemmelse i Værgeraadskredse vil blive mødt med Beklagelse, og jeg tror, man vil staa uforstaaende overfor en saadan reaktionær Bestemmelse, som meget let kan bidrage til at forstyrre det